

ПОЛІТЕХНІЧНА СКЛАДОВА ЗМІСТУ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ

Підготовка молодих учителів до праці завжди була, є і буде актуальною темою. Адже кожен із студентів, закінчивши університет, замислюється, чи зможе він працювати так, щоб приносити користь суспільству. Це досить важливо, і про це слід задумуватися кожному студенту педагогічного університету, відповідально ставитися до навчання, планувати своє майбутнє, пов'язане з цією професією. В умовах модернізації української системи освіти особливої уваги заслуговує проблема підготовки конкурентоспроможних фахівців, які готові виконувати свої професійні функції у контексті майбутньої професійної діяльності, фаху, а також спеціалізації. Для майбутнього фахівця важливим є усвідомлення необхідності формування готовності до виконання професійної діяльності ще під час навчання у вищому навчальному закладі. Майбутній фахівець педагогічної галузі має бути готовий до реальної практичної діяльності, володіти навичками самостійної праці й професійного самовдосконалення, урахувати реальні соціокультурні умови середовища, у якому здійснюється професійна діяльність. У зв'язку з цим постає проблема формування професійної готовності майбутніх педагогів до роботи. Отже, актуальність дослідження зумовлена суперечностями між:

- потребою суспільства у педагогах з високим рівнем особистісної відповідальності, готових кваліфіковано працювати в умовах сільського соціуму та недостатньою розробленістю теоретико-технологічних аспектів їх підготовки;
- проблемою соціальної сфери у професійно-підготовлених до практичної діяльності фахівцях, компетентних у питаннях нормативно-правового регулювання життя сільського соціуму і невідповідністю змісту їх практичної підготовки.

Метою даної статті є охарактеризувати політехнічний аспект професійної діяльності педагога.

Завдання розвідки:

- проаналізувати соціальні проблеми сучасної професійно-педагогічної діяльності.
- визначити роль політехнічних знань у змісті підготовки педагога до виконання професійних завдань.

Оскільки ідея політехнізму передбачає підготовку молоді до майбутньої трудової діяльності, змістові й організаційні характеристики якої змінюються залежно від суспільно-політичних і соціально-економічних умов життя людей, вважаємо доцільним у нашому дослідженні здійснити цілісний теоретико-методологічний аналіз феномену трудової діяльності [1].

Зазначимо, що в сучасній науці не існує однозначного розуміння поняття "праця". Учені визначають його як складне, багатоаспектне явище, основний спосіб існування й самовиразу людини, розгортання її внутрішніх потенцій, перетворення зовнішньої необхідності у внутрішню потребу; як доцільну діяльність людини, спрямовану на видозміну та пристосування предметів природи для задоволення своїх потреб; як процес людської діяльності, обмежений просторово-часовими рамками, спрямований на самореалізацію й отримання певної вигоди; як синтетичну категорію, яка характеризує специфічну, властиву людині форму діяльності, спрямовану на освоєння й перетворення природного середовища, поліпшення соціальних відносин або перетворення нових цінностей [3]. Водночас дослідники поділяють думку, що праця складає невід'ємну, об'єктивну передумову людського життя, а також виступає універсальною категорією, що охоплює всі аспекти рефлексії суто людської діяльності [3].

Професійна готовність особистості – це регулятор і передумова ефективної і творчої діяльності. Найбільш значними її факторами є мотивація, підготовка, самооблізація знань, установка на діяльність, властивості особистості, задоволеність працею. Психологічна готовність молодого спеціаліста допомагає успішно виконувати свої обов'язки, правильно використовувати знання, досвід, зберігати самоконтроль і пере-

будуватись в залежності від появи непередбачуваних ситуацій. Психологічна готовність – вирішальна умова швидкої адаптації до умов праці і подальшого професійного удосконалення кваліфікації майбутнього спеціаліста. За своєю суттю готовність – це єдність стійких і ситуативних установок на активні і відповідні дії (під час навчання і з початком роботи після вузу) [2].

Отже, проаналізувавши соціальні проблеми сучасної професійно-педагогічної діяльності та визначити роль політехнічних знань у змісті підготовки педагога до виконання соціальних завдань, можна сказати, що цілеспрямований розвиток системи самовдосконалення студентів являє собою складний процес, який здійснюється у відповідності з конкретними цілями і задачами, поставленими для кожного курсу в окремість і на весь період навчання в цілому. Але розвиток професійно-особистісного вдосконалення, будучи складовою частиною системи психологічної орієнтації студентів на професійну педагогічну діяльність, повинно включати також періоди довузівської підготовки і адаптації молодого вчителя в школі.

Список використаної літератури

1. Куліш С. Г. Техніка педагогічного спілкування [Текст] / С. Г. Куліш // Педагогічна майстерня. – 2011. – № 6. – С. 403.
2. Семиченко В. А. Використання психології в навчально-виховному процесі вищої школи / В. А. Семиченко // Педагогіка і психологія. – 1996. – №3. – С. 305.
3. Фіцула М. М. Педагогіка: навч. посіб. / М. М. Фіцула. – Вид. 2-ге, випр., доп. – К. : Академвидав, 2007. – С. 560.

Катерина Радул

ЗДІЙСНЕННЯ ПОЛІТЕХНІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ У СУЧАСНІЙ ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛІ: ПРОБЛЕМИ І ТЕНДЕНЦІЇ

Освіта є складним феноменом і процесом, який охоплює послідовні етапи і такі взаємопов'язані змістові напрями, як загальна, політехнічна, професійна.

Сьогодні ми можемо спостерігати стрімкий розвиток людства та технологій. Технічний прогрес охоплює абсолютно всі види діяльності людини, технологічний підхід застосовується до соціального управління, освіти та науки. Таким чином, технологія – суттєвий фактор розвитку суспільства [7, с. 12-24].

Людина має бути готовою орієнтуватися у сучасній технологічній діяльності, вибрати для себе оптимальну її галузь, усвідомлюючи всю відповідальність за цей вибір. А отже, технологічна освіта є необхідною для загальної та професійної підготовки учня загальноосвітньої школи.

Такі вчені, як П. Р. Атутов, Ю. К. Васильєв та С. М. Шабалов наголошують на необхідності політехнічних знань у школі. Вони є важливим засобом адаптації випускника у сфері матеріального виробництва, сучасної техніки і взагалі подальших дій, рішень та життя [1, с. 33-37].

Політехнічна освіта виконує функцію ознайомлення з різноманітними галузями виробництва, пізнання сутності основних технологічних процесів, оволодіння вміннями й навичками обслуговування найпростіших технічних пристроїв. Окремими компонентами політехнічних знань людина оволодіває у процесі здобуття загальної та професійної освіти [5, с. 122].

Цей напрям освіти є невід'ємним елементом навчання в загальноосвітніх навчально-виховних закладах. Вона здійснюється насамперед у процесі вивчення предметів політехнічного циклу (математики, фізики, хімії, біології, географії), а також інших предметів (історії, основ держави і права, літератури, трудового навчання). Вагоме значення мають практикуми, факультативи з машинознавства, автосправи, електротехніки тощо [3, с. 24-28].